

ת"פ 51774/03/15 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד שמעון אבוטבול

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 51774-03-15 מדינת ישראל נ' אבוטבול
בפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא

ע"י ב"כ עו"ד עמיחי רוזה

נגד

שמעון אבוטבול

ע"י ב"כ עו"ד עמוס פון וייזל

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק.

כתב האישום והמענה לו

1. ביום 23.3.15 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירה של **חבלה חמורה**, בניגוד לסעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי העובדות, במועד הרלוונטי עבד הנאשם ברשת חנויות המזון "ויקטורי" כנהג משאית ונהג להגיע במשאיתו לחניון חנות הרשת במרכז שרונה בכפר-סבא (להלן - **החנות**). ביום 24.10.13 בשעה 11:30 הגיעו עובדי "בריקס" (צ"ל "מודיעין אזרחי" - א.ש.) דניס וולנטין ברכב החברה לצורך איסוף פדיון החנות. באותן הנסיבות העמיד הנאשם את משאיתו באופן שחסם את הרכב של חברת בריקס. בהמשך, ביקשו עובדי בריקס מהנאשם להזיז משאיתו, אולם הנאשם סירב והחל מקלל וצועק, ובהמשך התגלע ויכוח קולני בין הנאשם לעובדים. מיד ובסמוך, ניסה עובד החנות, י' כ' (להלן - **המתלונן**), להרגיע את הרוחות וביקש מהנאשם להזיז את משאיתו. בנסיבות המתוארות, ירד הנאשם מהמשאית ותקף את המתלונן בכך שתפס אותו ודחף אותו בחוזקה לעבר המשאית, עד כי המתלונן נפגע מעצמת הדחיפה מהמשאית ונפל ארצה תוך שנגרם לו שבר בצלעות 6-7, שברים בארובת העין משמאל ושברים בסינוס מקסילרי משמאל.

2. במענה לכתב האישום, הכחיש הנאשם כי העמיד את משאיתו באופן שחסם משאית הבריקס. עוד הכחיש כי צעק על עובדי הבריקס וקילל אותם, אם כי הודה כי היה דין ודברים ביניהם. אופי התערבות המתלון, המועד בו הגיע לסביבת הנאשם ועובדי הבריקס ונסיבות ההתערבות הוכחו על ידי הנאשם. הנאשם אף הכחיש כי ירד מן המשאית בדרך ובתזמון המתוארים בכתב האישום והכחיש כי תקף את המתלון או דחף אותו בחוזקה לעבר המשאית. החבלות שנגרמו למתלון לא הוכחו, אך נטען כי הנאשם לא אחראי להן.

3. נוכח כפירת הנאשם נשמעו הראיות בתיק. מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

- **המתלון, י' כ' (עמ' 4-12).** כמו כן, הוגשו על ידי ההגנה אימרות המתלון כדלקמן - הודעה מיום 27.10.13 (נ/1); הודעה מיום 8.12.13 (נ/2); הודעה מיום 25.3.14 (נ/3); הודעה מיום 17.7.14 (נ/4); הודעה מיום 14.8.14 (נ/5); תצהיר תמיכה בתביעה אזרחית שהגיש המתלון נגד הנאשם וחברת "ויקטורי" מיום 21.11.13 (נ/10).

- **מאבטח "מודיעין אזרחי", דניס איונוב (עמ' 15-23).** כמו כן, הוגשו על ידי ההגנה אימרות העד כדלקמן - הודעה מיום 17.7.14 (נ/7); תצהיר תמיכה בתביעת המתלון מיום 13.11.13 (נ/8).

- **מאבטח "מודיעין אזרחי", ולנטין קוסטנקו (עמ' 24-33).** כמו כן, הוגש על ידי ההגנה תצהיר העד כתמיכה לתביעת המתלון, מיום 21.11.13 (נ/9).

- **רפאל פצ'ה, עד ראיה (עמ' 36-43).** כמו כן, הוגש על ידי ההגנה תצהיר העד כתמיכה לתביעת המתלון, מיום 12.3.14 (נ/13).

- **רס"ר מוחמד בשיר, גובה הודעת הנאשם מיום 28.1.14 (ת/12) (עמ' 43-45).**

כמו כן, בהיעדר כפירה בחבלות שנגרמו למתלון, הוגשו המסמכים הרפואיים בהסכמה (ת/2, ת/3, ת/5-ת/11).

4. מטעם ההגנה העידו העדים הבאים:

- **הנאשם (עמ' 46-55).**

- **אמיר גרינפלד, מנהל החנות, אשר נכח בקירבת מקום (עמ' 56-60).**

- **רס"ר לירן כהן (61-60).**

- **רס"ב פאדל עזאמה, גובה הודעת המתלון מיום 27.10.13 (נ/1) (עמ' 62).**

- **רס"ל חופית חתוכה, גובת הודעת המתלון מיום 8.12.13 (נ/2) (עמ' 62-63).**

5. אקדים מאוחר למוקדם ואומר כי לאחר ששמעתי את המתלון, המאבטחים ועד הראיה, וכן את הנאשם ועד

ההגנה מטעמו, באתי לכלל מסקנה כי לא ניתן לבסס ממצאים עובדתיים, במידת הוודאות הנדרשת בהליך הפלילי - דהיינו מעל לספק סביר - באשר לחלקים מהותיים מהאירוע, וביניהם - באיזה שלב של האירוע חבר המתלון למאבטחים? היכן היה הנאשם באותה עת - האם בתא הנהג שבמשאית או שכבר ירד מתא הנהג ושהה על הקרקע קרוב למאבטחים? מה היתה האינטראקציה בין המתלון לנאשם? האם המתלון הגיח מאחורי הנאשם והניח ידו על כתפו השמאלית והנאשם, כתגובה אינסטינקטיבית, הדף אותו מעליו? האם עמד המתלון מול הנאשם או מאחוריו? האם הנאשם אחז בחולצת המתלון, נתן לו מכה והטיחו ארצה? מה היתה עוצמת ההדיפה או הדחיפה?

6. כפי שנראה להלן, לכל אחד משלבי האירוע, כמפורט לעיל, גירסאות שונות בין עדי התביעה ובין לבין עצמן. ודוק: לא התרשמתי כי מי מעדי התביעה משקר במזיד או מנסה להטעות ועל כן, חוסר היכולת להגיע לממצאים עובדתיים מדויקים אינה נסמכת על דחיית גירסת עדי התביעה כשקרית או כבלתי אמינה. אלא שהפערים בין הגירסאות יכול ומקורן בחלופי הזמן בין התרחשויות האירוע לבין מסירת ההודעות במשטרה והעדות בבית המשפט; במסירת תצהיר תמיכה בתביעה האזרחית שהגיש המתלון כנגד הנאשם ורשת "ויקטורי", תצהיר שכפי שהעידו העדים, נערך בידי עורך-דין, שלא בשפתם היומיומית והמדוברת ואשר שם דגש על פרטים החשובים לתביעה האזרחית; ועוד.

7. להלן, יובאו עיקרי דברי עדי התביעה, על מנת להמחיש את הפערים בינם לבין עצמם ובין גירסאות עדי תביעה אחרים.

המתלון בבית המשפט

8. המתלון, כבן 67, בעבר שימש כקצין חקירות, ראש לשכת סיוור, סגן מפקד תחנת כפר-סבא ומפקד תחת טייבה (10/), העיד כי במועד הרלוונטי שימש כמנהל מחסן בחנות סופרמרקט "ויקטורי" במרכז שרונה בכפר-סבא. למתלון היכרות קודמת עם הנאשם, כעובד של רשת "ויקטורי", מוביל סחורה באמצעות משאית. היחסים ביניהם היו "מצויינים". ביום האירוע הגיעו אנשי האבטחה של הברינקס באמצעות רכבם, על מנת לקחת את הפדיון של החנות. הם חנו בחניון הכניסה לחנות, עם חזית רכבם כלפי חוץ, נכנסו לחנות ודקות ספורות לפני שיצאו ממנה, הגיע הנאשם עם משאיתו על מנת שהמתלון, כבעל מלגזה, יפרוק מתוכה סחורה לחנות. כשיצאו המאבטחים מהחנות, הם ביקשו מהנאשם שיפנה את המקום על מנת שיוכלו לצאת עם רכבם. הנאשם ישב בתא הנהג במשאית. לפתע, ראה המתלון את אחד המאבטחים ניגש אליו בריצה וטוען שהנאשם לא מוכן לנסוע אחורנית על מנת לאפשר למאבטחים לצאת עם רכבם. בשלב זה, פנה המתלון לנאשם וביקש ממנו לנסוע אחורנית על מנת לאפשר למאבטחים לצאת מהחניון עם רכבם (עמ' 4). וכך תיאר המתלון את שאירע -

"הנאשם אחז בהגה בצורה היסטרית, ואמר לא, לא, אני לא נוסע לא קדימה ולא אחורה. תוך כדי זה, זה היה ענין של מהירות כזו, שהוא ירד מתא הנהג ואחז בי והטיח אותי על הרצפה, רצפת הבטון. אני לא יכולתי להתנוון, לא הבנתי כלום מה נעשה איתי. אני מתעורר אחרי כמה זמן, עומדת לידי סגנית מנהל הסופר, שאלתי אותה מה אנחנו עושים פה, היא אמרה לי מה אתה לא יודע? היא אמרה לי שהובילו אותי באמבולנס לכאן, הייתי מחוסר הכרה, והגיעה משטרה ולא דיברת, שיחה זו התנהלה בבית חולים" (עמ' 4).

המתלון המשיך וסיפר כי הובהל לבית החולים, ומשם לבית חולים אחר, כשבסופו של יום אובחנו אצלו שברים במערת האף, בעיניים ובצלעות (עמ' 5).

המתלון סיפר כי "הוא (הנאשם) ירד מהקבינה מההגה למטה, והרגשתי את החבטה, את התפיסה בבגדים שלי והטיח אותי על הרצפה, לא יודע מתי קיבלתי ממנו מכה נוספת. אני עמדת מקדימה והמאבטחים מאחורי. לא היתה שום התגרות מצד המאבטחים, את זה אני זוכר" (עמ' 5).

הוצעה למתלון גירסת הנאשם לפיה משהו אחז בו מאחור, מבלי שהוא יודע שמדובר במתלון, והוא ניסה להשתחרר מהאחיזה ובשל כך נפל המתלון. על כך השיב המתלון - "זה שקר. הוא היה לבד בתוך הרכב בקבינה והוא ירד במהירות שאפילו לא הספקתי להגיב, אחרת אני חושב שהוא לא היה חי. זאת אומרת, הייתי מתגונן. הכוונה מתוך לחץ הייתי מגיב ומתגונן. הוא יצא מההגה, אחז בי והפיל אותי, הטיח אותי על הרצפה. בשום שלב לא נגעתי בו. אני זוכר את זה כמו אתמול" (עמ' 5).

9. בחקירה הנגדית, עומת המתלון עם הודעותיו במשטרה. בהודעה אחת, אמר שהנאשם רק דחף אותו; בהודעה שניה אמר שהנאשם אחז בו בבגדיו בחוזקה, נתן לו מכה בידיו ודחף אותו; בהודעה שלישית אמר שהנאשם נתן לו מכה בפנים ובהודעה רביעית אמר שהוא נתן לו מכה בצד ימין של הפנים. על כך השיב המתלון כי בחקירתו הראשונה עדיין היה מעורפל מעוצמת המכה ותחת השפעת כדורים. לגבי המכה בפנים, הסביר המתלון כי "על פניו נראה לי שהוא נתן לי את המכה על הפנים" (עמ' 7). המתלון העיד שוב כי "האחיזה היתה כך שהנאשם ירד מההגה, אחז בי בצורה שלא יכולתי להושיט ידיים להתגונן ואיבדתי את ההכרה... הוא פתח את הדלת, הסתובב שמאלה מולי, אחז בי והטיח אותי ברצפה. הוא ירד בטוח עם הפנים אלי. אני לא יכול להגיד לך שהוא קפץ" (עמ' 7).

המתלון אישר כי הגיש תביעה אזרחית על סך ₪ 800,000 נגד הנאשם ונגד חברת "ויקטורי" (נ/11). המתלון סיפר כי לאחר שהתאושש מן האירוע בירר פרטיהם של המאבטחים ומסר אותם לעורך הדין המטפל לו בתביעה האזרחית. לדבריו, לא שוחח עימם על האירוע ועורך דינו הוא שיצר עימם קשר (עמ' 8-9). המתלון אף מסר למשטרה את פרטי המאבטחים-העדים, ובהיותו ראש מדור חקירות במשטרה בעברו, לא ראה בכך משום "זיהום" החקירה (עמ' 9). המתלון הופנה לכך שבחקירתו הראשית טען כי לאחר שנחבל באירוע "איבד את ההכרה" ואילו בדו"ח הפרמדיק הנוגע לאירוע, ת/8, נכתב - "בן 70, עובד כמנהל מחסן במקום, במהלך הורדת ציוד ממשאית במקום... התפתח ויכוח בין נהג המשאית למאבטחים של משאית נוספת שנחסמה על ידם. הנפגע בא להפריד ונחבל במצחו, לא ברור אם מהמשאית או מהרצפה (שוני בגירסאות בין נהג המשאית למאבטחים), בהגיעו נמצא שוכב על הרצפה, פצע ונפיחות מעל עין שמאל, מעט מבולבל ומסוחרר, בהכרה מלאה, ללא סימני מצוקה נשימתית, יציב המודינאמית, עור תקין. פונה לבית חולים מאיר להמשך בדיקה ובירור". על כך השיב המתלון "אני לא הייתי בהכרה, וגם הייתי מעורפל...". (עמ' 9). לגבי נסיבות המקרה המפורטות בדו"חות רפואיים אחרים, כשבאחד נרשם "נפילה עם חבלת ראש" (ת/9) (להבדיל מ"נדחף" או הותקף) ובאחר נרשם כי המתלון "לא זוכר את הפרטים של האירוע" (ת/6), הסביר המתלון כי בנו הוא זה שמסר את הפרטים (עמ' 10). משהופנה המתלון לטופס בקשה למתן טיפול רפואי לנפגע עבודה שהוגש למוסד לביטוח לאומי בגין האירוע, שם נרשם "איבד שיווי משקל ונפל על הראש" (נ/12), הסביר כי לא הוא הגיש את המסמך, כי אם חשב חברת "ויקטורי" אשר כלל לא היה עד ראיה לאירוע (עמ' 10).

המתלון נשאל לגבי קיומן של מצלמות אבטחה באיזור האירוע והשיב כי אכן קיימות מצלמות כאלה. הוא טען שביקש לבדוק את סרטוני מצלמות האבטחה ונענה על ידי קב"ט "ויקטורי" שלא קיימים סרטונים כאלה. לדבריו, הקב"ט היה שוטר שעבד תחת פיקודו וכעת הוא "צמוד" למנהל החנות. עוד הוסיף כי מנהל החנות התנה חזרתו של המתלון לעבודה בביטול התלונה והתביעה האזרחית שהגיש כנגד רשת "ויקטורי" והנאשם. משלא הסכים לעשות כן, התפטר

מעבודתו (עמ' 12).

שרטוט שערך המתלון הוגש - ת/1.

המתלון בחקירותיו במשטרה ובתצהירו

10. בהודעה נ/1 סיפר המתלון שביקש מהנאשם פעמיים שיזיז את המשאית על מנת לאפשר למאבטחים לצאת מהחניון עם מכוניתם, "ועוד שמעון יושב בתא הנהג, שמעון החל להשתולל פתח את דלת המשאית בלי להזיז את המשאית ירד ישר בא לכיוון שלי והוא דחף אותי ואני ישר נפלתי ואיבדתי את ההכרה והתעוררתי בבית חולים. ש. האם אתה זוכר איך אם שמעון תקף אותך? ת. רק דחף אותי וזהו, לא זוכר אם שמעון נתן לי אגרוף, אבל כן דחף אותי, ואני איבדתי את ההכרה שלי..."

בהודעה נ/2 סיפר המתלון כי הנאשם "התחיל לגדף ולקלל לעברי ולעבר המודיעין האזרחי, הוא אחז בי בגדי בחוזקה ונתן לי מכה בידיו דחף אותי בחוזקה והפיל אותי ארצה ואיבדתי את ההכרה..." בהמשך הודעתו מסר המתלון את פרטי שני המאבטחים שנכחו במקום וציין כי בטופס שהוגש לביטוח הלאומי (נ/12) כתב חשב חברת "ויקטורי" פרטים שאינם אמת אודות נסיבות הפגיעה.

בהודעה נ/3 מסר המתלון למשטרה פרטים של העד רפאל פצ'ה, סוכן מכירות, אשר נכח אף הוא במקום האירוע והיה עד ראיה לאירוע. המתלון אף מסר לחוקר תצהיר שערך העד בפני עורך דינו של המתלון.

בהודעה נ/4 שב המתלון ותיאר את האירוע כך שבזמן ויכוח בין הנאשם לבין המאבטח דניס, התערב המתלון וביקש מהנאשם להסיע את משאיתו אחורנית על מנת לאפשר למאבטחים לצאת. "הוא (הנאשם) אחז בהגה, ירד למטה והוא דחף אותי או שהכניס לי מכה אני לא זוכר ואני נפלתי... ש. את המכה קיבלת ממנו או כתוצאה מהנפילה? ת. על פניו נראה לי שכן הוא נתן לי את המכה על הפנים... ש. האם מישו החזיק את שמעון מאחורה? ת. אף אחד, הוא ירד ישר מהקבינה של המשאית ובא אליי".

בהודעה נ/5 שוב תיאר המתלון את אירוע התקיפה - "פניתי לנהג שמעון שייסע אחורה בנימוס, הוא אחז בהגה ואמר שהוא לא זז. הוא ירד מהמשאית ונתן לי מכה לצד הימני (צ"ל הימני - א.ש.) של הפנים. כתוצאה מכך נפלתי ואיבדתי את ההכרה... ש. האם תפסת את שמעון לפני שהוא היכה אותך? ת. חס ושלום... ש. האם אמיר מנהל הסניף היה נוכח באירוע? ת. לא היה נוכח... ב-100%, נאמר לי שהוא הוזעק למקום לאחר המקרה. לא היה שם אף אחד חוץ מדניס וולנטין. אמיר חבר של שמעון והוא מסר הודעה כוזבת".

בתצהירו נ/10 תיאר המתלון את מעשה התקיפה כדלקמן: "לפתע ובשלב זה, פתח שמעון דלת תא הנהג בפראות, ירד במהירות במדרגות תא הנהג ובלא שעלה בידי ואף לא ביד המאבטחים לעשות דבר ואף בלא כל התגרות או פעולה כלשהי מצידי ואף לא מצד המאבטחים, התנפל עלי במפתיע, אחז בי בחוזקה והטיחני לעבר הקרקע."

המאבטח דניס איוונוב

11. דניס, כבן 30, נהג וראש צוות ב"מודיעין אזרחי", העיד כי הגיע יחד עם המאבטח ולנטין לסניף "ויקטורי" במרכז שרונה בכפר-סבא על מנת לאסוף את הפדיון היומי. השניים חנו את המכונית בתוך המחסן וכשיצאו ראו את משאית הנאשם חוסמת רכבם. העד ביקש ממנו להזיז את המשאית אך הוא סירב, היה "עצבני ממש", מקלל ולא רגוע (עמ' 15). בשלב זה, ניגש דניס למתלון וביקש ממנו שיביא להזזת המשאית, אחרת יתקשר למשטרה, שכן על פי נהלי האבטחה, אין לחסום רכב בלדורות כספים. דניס התקשר למוקד החברה והוזמנה משטרה. הנאשם המשיך לשבת במשאית, צעק וקילל. לדברי דניס, "גם אני... אתה יודע, זה מצב של עצבים, גם אני החזרתי לו קללות, היו מילים לא יפות בדרך" (עמ' 16). בשלב מסוים, ניגש דניס למשאית ואמר לנאשם "שיפסיק לצעוק מהמשאית, שיהיה גבר וירד למטה" (עמ' 16).

12. בשונה מתיאורו של המתלון, כך תיאר דניס את האירוע -

"הוא (הנאשם) ירד למטה, אני עומד ליד המשאית, הוא ירד בפראות, המשיך במסע קללות, ובאיזה שהוא שלב אנו עומדים אחד מול השני, בא י' ומנסה להפריד, להרגיע. באיזה שהוא מקום שם ידיים וזה... הכוונה לי'. עשה תנועת יד להפרדה לא כדי לפגוע במי מאיתנו. והנאשם, פשוט מעצבים תפס אותו ופשוט ניסה להרחיק אבל העיף אותו מתחת למשאית... בתפיסה של החולצה והשליך אותו מתחת למשאית... ומר בחור (הנאשם) המשיך לקלל... ברגע שי' נפל, רץ אמיר והסגנית שלו, אמיר זה מנהל הסניף אם אני לא טועה, הם רצו לכיוון שלנו להרגיע את המצב וי' עדיין היה מתחת למשאית, הוא לא זז" (עמ' 16).

דניס נשאל אודות סתירות מהותיות בין הודעתו במשטרה (7/נ) לבין התצהיר עליו חתם בפני עורך דינו של המתלון (8/נ) וטען כי התצהיר נגבה ממנו באמצע יום עבודה, ללא התראה מוקדמת והוא לא התעמק בו (עמ' 17).

13. בחקירתו הנגדית הופנה דניס לכך שבהודעתו במשטרה (7/נ) הוא ציין כי הנאשם איים על שותפו ולנטין ונשאל: "ש. הוא איים על הנהג שלך או לא? ת. לא. ש. אז למה אמרת במשטרה שהוא איים עליו? אני מפנה לשורות 5-4 לעדותך במשטרה? ת. אולי אני לא זוכר את המקרה" (עמ' 18). דניס אישר כי אמר לנאשם "שיהיה מספיק גבר וירד למטה" (עמ' 18) וכי שפת הגוף שלו היתה עצבנית, אך הכחיש כי עשה שימוש באקדחו או ששלח יד לעבר אקדחו (עמ' 19).

לענין ירידת הנאשם מהמשאית ומיקומו של המתלון בשלב זה, השיב -

"ש. הוא ירד מהרכב שלו בפראות לכיוון שלך. בשלב הזה איפה י' עומד?

ת. לא באזור שלנו.

ש. אז הוא ירד מהרכב בצורה מאיימת, יש קללות?

ת. י' רץ לכיוון שלנו.

ש. תוך כדי שאתם מקללים אחד את השני. אתה משרטט ב-6/נ שי' הגיע מצד ימין של הרכב שלכם, אבל בשלב הזה אתה והנאשם אחד מול השני?

ת. כן.

ש. י' מגיע. הנאשם כבר מחוץ לרכב. אתה אומר שהוא תפס אותו והעיף אותו.

ת. י' ניסה להפריד בהתחלה, הוא שם ידיים, הוא ניסה לדבר, להרגיע. הנאשם לא אהב את זה, תפס אותו והעיף אותו, לא דחף אותו אלא העיף אותו.

ש. מה זה שם ידיים?

ת. יש לבוא לבן אדם ולתפוס אותו, ויש לבוא לבן אדם ולהפריד (עושה תנועה של הפרדה עם הידיים) (עמ' 22).

דניס השיב כי המתלונן בא מאחורי הנאשם, משמאל לנאשם, והוא אינו זוכר כיצד הנאשם תפס אותו, "זה היה בחולצה אבל אני לא זוכר מאיזה כיוון בדיוק" (עמ' 22). "הוא לא בא להפריד ביני לבינו, י' בא לדבר עם הנאשם כדי שיעזוב אותי. אז הנאשם תפס אותו בשתי ידיים בחולצה ומשליך אותו על מנת להמשיך לדבר איתי" (עמ' 23).

14. בתצהירו נ/8 תיאר דניס את האירוע באופן דומה עד זהה לתיאורו של המתלונן, אך בשונה מתיאורו שלו בחקירה הראשית. הוא סיפר כי פנה למתלונן אשר שהה בסמוך למקום, על מנת שיפנה לנאשם כדי שיפנה את הדרך. המתלונן "פנה לנהג המשאית וביקשו כי יזיז ריכבו קמעה לאחור ולאחר יציאת הרכב המאובטח, יאפשר כניסתו וחנייתו בהתאם. לתדהמתי נהג המשאית פתח בצעקות וקללות הן כלפי והן כלפי י' ואף כלפי נהג הרכב המאובטח. בשלב זה ובחלופי דקות ספורות, ירד נהג המשאית במהירות ובפראות מתא הנהג ופסע לעברי ולעברו של י' אשר ניצב בסמוך אלי, ולתדהמתי, התנפל, תוך צעקות וקללות, על י' שניצב לידי, אחז בבגדיו והטיחו בעוצמה רבה לעבר הקרקע בלא שהיה בידו של י' להתנגד ואף בלא שהיה בידי, נוכח הפתעתנו מהתנהלותו האלימה והפתאומית של נהג המשאית, להגן על י'".

שרטוט שערך העד הוגש - נ/6.

המאבטח ולנטין קוסטנקו

15. ולנטין, כבן 27, עבד בעת האירוע כנהג בחברת "מודיעין אזרחי". גם ולנטין סיפר כי כשניגש לנאשם "הוא התחיל לצעוק, לקלל, לדבר לא יפה". ולנטין הבין שרכב האבטחה חוסם את דרכה של משאית הנאשם. הוא ניגש לדניס ואמר לו להתקשר למוקד החברה על מנת שיזמינו משטרה (עמ' 24). דניס ניגש אף הוא לנאשם והוא החל לצעוק גם על דניס ולקלל אותו. "אז נהג המשאית יצא מהמשאית. התחילו צעקות, בלגן. אז הגיע עובד של הויקטורי, י', בא אליו, רצה להרגיע אותו, שם לו יד על הכתף. נהג המשאית פשוט הסתובב, תפס אותו ודחף אותו. הבן אדם נפל. הוא נפל על הריצפה ליד המשאית" (עמ' 25). ובהמשך - "י' הגיע, שם לנאשם יד על כתף שמאל, רצה להרגיע אותו, והנאשם הסתובב, תפס אותו ודחף אותו" (עמ' 26).

גם ולנטין הופנה לגירסה שונה שמסר בתצהירו (נ/9), אך טען שמה שתיאר בבית המשפט הוא התיאור הנכון של האירוע (עמ' 27).

16. בחקירה הנגדית נשאל ולנטין מדוע לא סיפר בתצהירו כי הנאשם איים עליו, והשיב: "ת. נכון, גם על דניס הוא איים. ש. למה לא ציינת את זה בתצהיר? ת. הוא צעק, קילל, זה לא מספיק? ש. איומים זה משהו יותר חמור, לא? ת. פשוט לא אמרתי לעורך הדין שהוא איים" (עמ' 28). ולנטין נשאל לגבי פרטים שמסר בתצהיר (נ/9) והשיב "חצי מזה נכון... מה שהוא (עורך הדין) הקריא לי אני חתמתי... פשוט האמנתי לו ולא ידעתי מה לרשום שם... הוא הקריא לי. אני לא הבנתי את הכתב שלו כי הוא כתב קודם בכתב יד. הוא כתב הרבה זמן" (עמ' 29).

ולנטין נשאל מתי הצטרף המתלונן לשיח בין דניס לבין הנאשם -

"ש. דניס והנאשם באינטראקציה של אחד מול השני, כעס וצעקות. באיזה שלב י' הגיע?

ת. מתי שהנאשם התחיל לצעוק על כל המחסן.

ש.ב. דניס אומר בתצהיר שהוא פנה לי' על מנת שי' יבוא לנאשם ויגיד לו שיזיז את המשאית. אתה זוכר?

ת. זה לא היה ככה.

ש. הנאשם עומד עם הגב למשאית, ודניס עומד פנים אל פנים. אתה מספר שבא י' מצד שמאל של הנאשם ושם עליו יד?

ת. כן.

ש. אז הנאשם הסתובב אליו, תפס אותו ודחף אותו?

ת. כן.

ש. איפה הוא תפס אותו?

ת. ראיתי אותו תופס. אני מדגים על הסניגור תפיסת החולצה בשתי ידיים.

...

ש. אז י' שם עליו יד בהפתעה מאחור.

ת. נכון" (עמ' 30-31).

17. בתצהירו (נ/9) סיפר ולנטין השתלשלות האירוע באופן דומה עד זהה לגירסת המתלונן, כדלקמן - "מנגד ועת כי נהג המשאית הוסיף להטיח קללות אף בדניס, ראיתי כי י' ניגש אף הוא על מנת לברר פשר המהומה ולבקש מנהג המשאית כי יפנה רכבו כנדרש. בשלב זה ראיתי כי נהג המשאית יורד במהירות ובכעס מתא הנהג ובטרם עלה בידנו לעשות דבר ולתדהמתנו, אחז בחוזקה בבגדיו של י' והטיחו ארצה בעוצמה רבה".

שרטוט שערך העד הוגש - ת/4.

עד הראיה, רפאל פצה

18. רפאל משמש כמפיץ סחורה ומוצרי טואלטיקה לחברות, וביניהן לרשת "ויקטורי". ביום האירוע הגיע עם משאיתו, העמידה בסמוך לחניון והחל לפרוק סחורה. כך תיאר רפאל את האירוע מנקודת מבטו -

"ראיתי את הבחור הזה שיושב בקבינה (מצביע על הנאשם) היה עצבני, צועק, משתולל, ולמטה היו אחד מאלה שמאבטחים וי', הבן אדם שאני מביא לו שם סחורה, בזמן שאני מתחיל ללכת, יש תחנת דלק דור, והמרחק שלי ללכת זה 20-30 מטר עד למשביר, שמעתי צעקות ואז הבחור (הנאשם) יורד מהאוטו, י' עמד במקביל לאיפה שהוא ישב באוטו, טיפה יותר קדימה, ולידו עמד עוד בן אדם שאני לא מכיר... אני רואה את הנאשם יורד מהקבינה לכיוון של י' והבחור, שעובד בחברת השמירה של הברינקס. הוא ירד מהקבינה, להגיד בוודאות במיליון אחוז שהוא דחף אותו או הפיל אותו, יכול להיות שהוא ירד מהקבינה נפל עליו אני לא יכול להגיד, אני ראיתי אותו נאחז בו, בי', יכול להיות שבלהט הירידה שלו מהמשאית או שהוא נפל לכיוון שלו או שהוא דחף אותו אני לא רוצה להגיד סתם, אני רוצה לדבר רק על מה שהיה שם. ואז י' נפל, המאבטח בא לכיוון שלו, היו שם המון אנשים והחלטתי שאני לא הולך לשם אני לא רוצה להיות צד בעניין..." (עמ' 36-37).

לאחר מספר חודשים, פגש רפאל את המתלונן, שאל לשלומו והביא לידיעתו כי היה עד ראיה לאירוע. עורך דינו של המתלונן יצר קשר עם רפאל והחתימו על תצהיר (נ/13). גם רפאל הופנה על ידי התובע לפערים בין גירסתו בבית המשפט לבין דבריו בתצהירו נ/13 וזה השיב "זו תקופה כל כך ארוכה ויש דברים שאולי אני לא זוכר" (עמ' 37). הוא הוסיף כי לפני שהנאשם ירד מתא הנהג הוא היה "אגרסיבי" ו"צעק לעבר י' והבחור השני וקילל, לאחר מכן ירד מהקבינה וזה מה שהיה" (עמ' 38).

19. בחקירה הנגדית אישר רפאל כי לא נגבתה ממנו הודעה במשטרה. הוקראו לו סעיפים 5 ו-6 לתצהירו נ/13, כשברור שמדובר בלשון משפטית, ציורית וכזו שאינה מדוברת על ידי הדיוטות, והעד השיב "אמרתי מההתחלה העו"ד כתב את זה" (עמ' 41).

משהוטח ברפאל כי תיאורו את האירוע סותר את תיאורם של המאבטחים אשר עמדו בסמוך למתלונן, השיב -

"ש. אז מי משקר? העידו פה מאבטחים שהיו במקום ומעורבים באירוע.

ת. אולי הם ראו את זה בזווית אחרת.

ש. הם אומרים ש' בכלל לא היה במקום כשהנאשם בכלל ירד מהרכב.

ת. אין לי מושג, אני מעיד על מה שאני ראיתי" (עמ' 41).

ובהמשך - "בשביל זה אני אמרתי שבזווית שאני רואה, אמרתי במפורש שלא רואים שדחף, רואים שיש מגע פיזי ביניהם" (עמ' 42).

20. בתצהירו נ/13 תיאר רפאל את האירוע כדלקמן -

"בתחילה לא הבחנתי בדבר מה חריג בעודי פוסע עם עגלת שינוע הסחורות לעבר מחסן חב' המשביר ואולם הבחנתי כי נהג המשאית מצוי בתא הנהג. בד בבד ומאחר שבשלב זה הייתי מצוי בסמוך, הבחנתי בי' כ' המוכר לי כמחסנאי בסניף חב' ויקטורי אשר ניצב בסמוך לדלת תא הנהג של משאית חב' ויקטורי וכן למיטב זכרוני הבחנתי אף במאבטח אשר ניצב בסמוך. לתדהמתי, בחלוף שניות ספורות ראיתי כי נהג המשאית, שאינו מוכר לי, צועק ומשתולל בתא הנהג ואף חובט בשתי ידיו על הגה הרכב וכן על חלון הדלת. הופתעתי למראה המחזה החריג ומשכך נעצרתי משך שניות ספורות על מנת לתהות על פשר התנהגותו החריגה של נהג המשאית. עם זאת ובחלוף זמן קצר ביותר, פתח לפתע נהג המשאית דלת תא הנהג בעוצמה, ירד במהירות במדרגות הרכב תוך שהינו צועק צעקות רמות ומקלל את י' כ' וכן את המאבטח שניצב בסמוך. בטרם עלה בידי להגיב למתרחש ולתדהמתי הרבה, ראיתי כי נהג המשאית שהוסיף לצעוק ולקלל, אוחז לפתע בבגדיו של י' כ' ומטיחו במהירות ובעוצמה רבה לעבר הקרקע. הואיל וניצבתי במרחק כ-10 מטרים לכל היותר מזירת ההתרחשות, ראיתי בבירור כי י' כ' וכן המאבטח לא פעלו כנגד נהג המשאית ולא תקפוהו באורח כלשהו".

סיכום ביניים

21. כאמור, לא ניתן לבסס ממצאים עובדתיים ברורים על סמך עדויות המתלונן ועדי התביעה. תיאורם של עדי התביעה לוקה בחוסר אחידות בכל הנוגע לפרטים מהותיים מן הארוע. כך למשל, לא ניתן לקבוע, ברמת הוודאות הנדרשת, האם המתלונן שהה לצד המאבטחים כשהנאשם ירד מהמשאית לעברם או שמא שהה קרוב למחסן והצטרף לדבוקה לאחר שהנאשם ירד מהמשאית ועמד מול המאבטחים; לא ניתן לקבוע אם התקיים מגע בין המתלונן לבין הנאשם עובר לדחיפת המתלונן (כגירסת הנאשם והעדים ולנטין ודניס) או שמא לא התקיים מגע שכזה (כגירסת המתלונן והעד רפאל); לא ניתן לקבוע כיצד התבצעה דחיפת המתלונן על ידי הנאשם - האם תוך כדי ירידה מהמשאית? האם לאחר דין ודברים עם המאבטחים ועם המתלונן? האם על ידי דחיפתו בחזה? האם על ידי תפיסתו בחולצה והטחתו ארצה? האם, בנוסף, היכה הנאשם את המתלונן בפניו או בחזה? האם כאינסטינקט, כשהנאשם מסתובב לאחור להדוף את מי שאחז בכתפו השמאלית בעת ויכוח עם המאבטחים? ואם ייקבע כי אכן הנאשם הדף את המתלונן לאחר שזה הניח על כתפו השמאלית את ידו מאחור, באיזו עוצמה היתה הדחיפה או ההדיפה, שכן נסיון החיים מלמד כי נזקים רפואיים חמורים ככל שיהיו (שברים בארובת העין, בסינוס ובצלעות) יכולים להיגרם כתוצאה מנפילה על משטח קשה, דוגמת צידה השמאלי של המשאית, ואינם מעידים, בהכרח, על עוצמת הדחיפה או ההדיפה, וזאת בהיעדר ראיה לסתור.

22. יצוין, בהקשר זה, כי תמונה העובדה שתצהיריהם של העדים דניס, ולנטין ורפאל תואמים לחלוטין את גירסת המתלונן בתצהירו, ואילו בבית המשפט העידו העדים דניס וולנטין דברים שונים לחלוטין, כששניהם טוענים כי התצהיר לא בהכרח משקף גירסתם לאירוע וכשלדברי העד ולנטין "חצי מהתצהיר נכון". עוד בהקשר זה יצוין, כי אכן עיון בתצהירים מלמד כי השפה הנקוטה בהם גבוהה, ספרותית ומשפטית ואינה תואמת את השפה השגורה בפי עדי התביעה, כפי שהתרשמתי מהם על דוכן העדים. אכן - מבלי חלילה לפגוע בעורך דינו של המתלונן אשר לא העיד בפניי ולא ניתנה לו ההזדמנות להתייחס לגוף הדברים - ידועה התופעה הפסולה של עורכי דין המנסחים בעצמם את התצהירים, בשפה משפטית שאינה שפתם של המצהירים, ואלה חותמים על התצהירים מבלי לדקדק בעובדות הכלולות

בהם. כאמור, אינני מייחס מעשה זה לעורך דינו של המתלונן, ואולם, לא ניתן להתעלם מדברי עדי התביעה דניס, ולנטין ורפאל, לפיהם עורך הדין ניסח את התצהירים וכתב אותם. כך, ככל הנראה, יצא, שתצהירי העדים נמצאו תואמים לגירסת המתלונן, גירסה לה לא נמצאו תימוכין מספיקים בעדותם של דניס וולנטין בבית המשפט.

במצב דברים זה, בו קיימות סתירות מהותיות בין דברי עדי התביעה בבית המשפט לבין האמור בתצהיריהם ולעדות המתלונן, לא ניתן לבסס ממצאים עובדתיים מדויקים על פי דבריהם בהתאם לנטל ההוכחה הנדרש בהליך הפלילי, דהיינו מעבר לספק סביר.

המשך בחינה - גירסת הנאשם

23. ואולם, אף כי לא ניתן לבסס ממצאי עובדה מדויקים בהתאם לגירסאות עדי התביעה, יש לבחון האם הפערים העובדתיים יכולים להיות מושלמים בגירסת הנאשם והאם ניתן להוכיח אחריותו הפלילית של הנאשם לנזקי המתלונן מתוך גירסתו-הוא, דהיינו האם עולה מגירסתו כי תקף - מן הבחינה המשפטית - את המתלונן שלא כדין וגרם לחבלות שספג.

בהודעתו מיום 28.1.14 (ת/12), אשר נגבתה ממנו כ-3 חודשים לאחר האירוע, סיפר הנאשם כי משהגיע עם משאיתו לפתח החנות, ראה את רכב הבריקס חונה באדום-לבן וחוסם את הכניסה. הוא נאלץ להמתין כ-30 דקות עד שהמאבטחים יצאו מהסניף והיות שלא היה לו היכן להחנות, נאלץ לחסום את רכבם. את האירוע תיאר הנאשם כך -

"הבחור הראשון שיצא אלי הוא ניגש אלי בקללות ואני באותו זמן חסמתי אותם כי אין ברירה ואין לי איפה לעמוד, הבחור הראשון שניגש אלי הוא ישר בא אלי עם קללות ואמר תזיז את האוטו, אני אמרתי לו למה אתה חוסם את הכניסה למשך חצי שעה ואז יצא הבחור השני אחרי שהבחור הראשון דיבר איתו, השני ניגש אלי גם בקללות ומאיים על ואמר לי אם אתה גבר תרד מהמשאית, כל הזמן אני הייתי בתוך המשאית, אחרי שהוא אמר לי את זה ירדתי מהמשאית כי פחדתי שיקרה משהו, רציתי להגן על עצמי כי לא ידעתי מה יקרה. אחרי שירדתי לא היה שום ידיים לא תקפתי אף אחד, ולא תקפנו ולא כל, ופתאום הרגשתי שמישהו מחזיק אותי מאחורה ואז רציתי להשתחרר מהתפיסה הזאת היא כי מישהו תפס אותי. מכל הבלגן צעקו מישהו נפל מישהו נפל, ואז הסתכלתי אחורה ואז ראיתי את י' המחסנאי שלנו שהוא היה על הרצפה, הזמינו אמבולנס, נתתי לו מים ושטפתי לו את הפנים וחיכיתי שיקחו אותו באמבולנס".

הנאשם נשאל אם ראה מי מהמאבטחים מניחים את ידם על הנשק שלהם והשיב "שני האנשים של המודיעין האזרחי". הנאשם לא ידע לומר מדוע השניים הניחו ידם על הנשק. לשאלה מדוע ירד לעברם מהמשאית, השיב "כי פחדתי על עצמי כי אני סגור במשאית". הנאשם ציין כי לא היה לו לאן לברוח וכי לא יכול היה לזוז עם המשאית מפני שהגיעו משאיות נוספות. באירוע נכח אמיר מנהל הסניף. הנאשם טען כי לא תקף את המתלונן אלא המתלונן היה זה שתקף אותו.

"ש. איך אתה חושב שהוא נפל?"

ת. הוא נפל לבד.

ש. איך נפל לבד?

ת. מישו החזיק אותי מאחור אני לא ידעתי שזה הוא, אני פשוט ניסיתי להשתחרר מהאדם שמחזיק אותי, אין לי שום סיבה לעשות זאת, הוא בכלל לא דיבר איתי... כנראה שהוא שמע את הצעקות והוא הגיע, אבל בהתחלה לא היה שם בכלל".

24. בעדותו בבית המשפט סיפר הנאשם כי הוא נשוי ואב ל-4 ילדים, תושב אשדוד, עובד ב"ויקטורי" שנים רבות, מכיר את המתלונן מהעבודה (עמ' 46). הוא סיפר שביום האירוע נאלץ להמתין במשאיתו כחצי שעה עד שיצאו שני המאבטחים מהחנות. שני המאבטחים, אחד אחרי השני, דיברו אליו בגסות ובקללות. מששאל אותם מדוע הם מדברים כך, השיב לו אחד מהם **"אם אתה גבר תרד מהקבינה של המשאית ותרד למטה"** (עמ' 46). הנאשם המשיך - **"אני ירדתי מהקבינה של המשאית, הרגשתי מאוים שהם באו אליי לכיוון המשאית, אני ירדתי מהמשאית למטה ודיברנו והתווכחנו"** (עמ' 46). הנאשם הסביר כי לא יכול היה לנסוע אחורנית כי מאחוריו עמדו משאיות נוספות. כשהנאשם ירד מהמשאית הוא נעמד מול המאבטח דניס והשניים קיללו אחד את השני, תוך שהנאשם מבחין שהוא שולח את ידו לכיוון האקדח (עמ' 48). לדברי הנאשם, בשלב זה המתלונן כלל לא היה באיזור. את המתלונן ראה רק כשהיה שרוע על הריצפה. **"אני התווכחתי עם המאבטחים. עמדתי מול דניס כמטר, ולנטין עמד לידו, אני לא זוכר בדיוק איפה, היה דין ודברים בינינו, ויכוח, באותו רגע אני הרגשתי מישו שאוחז אותי מאחור, תופס אותי ומושך אותי אחורה, אני עשיתי תנועה כדי להשתחרר ממנו, צעקו הוא נפל הוא נפל, ואז הסתובבתי וראיתי את י' על הריצפה. זו הפעם הראשונה שראיתי את י' באירוע"** (עמ' 48). הנאשם הכחיש כי נתן אגרוף למתלונן או כי תפס לו בבגד והטיח אותו ארצה. עוד ציין כי לא הוצע לו לערוך עימות עם המתלונן (עמ' 49).

25. בחקירה הנגדית אישר הנאשם כי התעצבן כשראה את רכב הבריקס חוסם לו את הכניסה לחנות (עמ' 49). עוד אישר כי לא יכול היה לרדת מהמשאית כדי לקרוא למאבטחים שכן מדובר במקום בו מחלקים דו"חות תנועה (עמ' 50). הנאשם שב וטען כי ירד מתא הנהג לאחר שאחד המאבטחים אמר לו **"אם אתה גבר תרד מהמשאית"**, מכיוון שפחד, הרגיש מאויים ולא יכול היה להישאר בתא הנהג. **"כשראיתי שהם עשו תנועה עם היד לכיוון האקדחים שלהם אז ירדתי מהקבינה, באותו הרגע חשבתי שזה הדבר הנכון לעשות"** (עמ' 51). משהקשה התובע על הנאשם ושאל שוב מדוע בחר לרדת אל עבר שני מאבטחים שזה עתה, לכאורה, איימו עליו ושלחו ידם לעבר נשקם, השיב **"רציתי להתגונן מהם... אני לא רציתי לריב ועובדה שאני לא הרמתי ידיים וגם הם לא הרימו ידיים"** (עמ' 52). לדברי הנאשם, המתלונן אחז בו מאחור והוא השתחרר מהאחיזה שלו (עמ' 52). התובע ביקש מהנאשם להדגים כיצד המתלונן הגיע ותפס אותו מאחור והנאשם עשה כן, אך לא הצליח להשתחרר מאחיזת התובע מאחור או להדפו לאחור (עמ' 53). הנאשם הדגיש שכאשר המתלונן תפס אותו מאחור, עשה **"תנועת השתחררות כזו (מדגים תנועה עם יד שמאל אחורנית) י' כנראה שהסתובבתי לאחור הוא היה על דופן המשאית והחבלות שנגרמו לו כנראה מדופן המשאית... י' אחז בי ואני מה שעשיתי זו תנועה טבעית להשתחרר מהאחיזה שלו. למה שאעשה לו משהו הוא חבר לעבודה לא היה לי ויכוח איתו"** (עמ' 54).

שרטוט שערך הנאשם הוגש - נ/14.

עד ההגנה, אמיר גרינפלד

26. מהמזכר נ/15 עולה כי ביום 13.8.14 יצרה המשטרה קשר טלפוני עם אמיר, מנהל סניף "ויקטורי", ושאלה אותו לפרטי המקרה. אמיר השיב כי בעת האירוע הוא היה נוכח במחסן ויצא לכיוון המשאיות מכיוון ששמע משם צעקות. **אמיר ראה את המתלונן נכנס מאחורי המשאית ולאחר מספר שניות ראה אותו יוצא משם כאשר הוא נתקל ברגליו שלו, נופל על דופן המשאית ומקבל מכה בראש.** אמיר מסר כי בשיחה עם הנאשם, **מסר לו הנאשם כי הרגיש שמישהו תופס אותו מאחורה והוא ניסה להשתחרר מהאחיזה.** אמיר אמר כי הוא מעריך שהמתלונן נדחף וכתוצאה מכך נתקל ברגלו ונפל. אמיר לא ראה אם מישהו דוחף את המתלונן. לדבריו, המתלונן היה בהכרה מלאה אך היה קצת מטושטש מהמכה שקיבל. אמיר אף נשאל אם במקום מותקנות מצלמות אבטחה, והשיב שהמצלמות מכסות את הכניסה למחסן בעוד האירוע היה מאחורי המשאית והמצלמות לא קלטו שום חלק באירוע.

27. בעדותו בבית המשפט שב אמיר וסיפר ששהה יחד עם המתלונן בתוך המחסן. כששמעו צעקות אמר לו המתלונן "הנהג חוסם אותם, שמעון חוסם אותם, הם רוצים לצאת, אני הולך לסדר את העניינים" (עמ' 56). **"אני ראיתי את י' עובר את המשאית של המודיעים האזרחי, עמדו כמה שאני זוכר 2 משאיות אחת מקבילה לשנייה והמשאית של שמעון עמדה מולן וחסמה את שתייהן. ראיתי את י' הולך מאחורי המשאית של המודיעין האזרחי, מאיפה שהוא נכנס, נותן איזה 3-2 צעדים וראיתי אותו נתקל ברגל של עצמו ונופל, מתחת למשאית יש קורה כזו שקשור לגלגל ספייר או למצברים ומקבל ממנה מכה בראש, מעל העין"** (עמ' 56). לדבריו, הוא עמד כ-25 מטרים מהמקום. לאחר הנפילה המתלונן דיבר עם אמיר ואמר לו שכואב לו ושהוא קיבל מכה. לא אמר כיצד ובאיזה אופן קיבל את המכה (עמ' 56). מספר חודשים לאחר מכן התקשר לאמיר שוטר, שאל אותו מספר שאלות על האירוע ואמר לו שאין צורך שיגיע למסור עדות (עמ' 57).

28. בחקירה הנגדית, נתבקש העד לשרטט את מקום ההתרחשות ועשה כן (השרטוט - ת/13). הוא תיאר את מסלול ההליכה של המתלונן בין שתי המשאיות החונות, כשהשמאלית היא משאית מודיעין אזרחי, המתלונן בשלב מסוים נעלם לו משדה הראיה בין המשאיות, ולאחר כ-2 שניות ראה העד את המתלונן **"נגלה לנגד עיני, הולך לכיוון ימין שלי, נתקל ברגליו והראש שלו פוגע בדיוק במקום שאני מסמן אותו בעיגול"** (עמ' 58). כשהמתלונן נפל הנאשם היה לידו, אך לפני הנפילה העד לא ראה את הנאשם. גם את המאבטחים לא ראה, שכן הם עמדו בין שתי המשאיות. העד נשאל אם ראה את המתלונן נהדף או נדחף והשיב -

"ש.ב. לא ראיתי אותו נהדף או מאבד שיווי משקל?"

ת. אני ראיתי אותו הולך, נתקל ברגל בבירור" (עמ' 58).

גם לאחר שהופנה העד לגירסתו של הנאשם, לפיה המתלונן אחז בו מאחור והנאשם השתחרר מאחיזתו בתנועה חזקה ומיד ראה אותו נופל ארצה, השיב **"זה מה שאני ראיתי. אני ראיתי אותו בדיוק כמו שתיארתי את זה, שהוא הלך שניים שלושה צעדים, נתקל ברגלו ונופל..."** אני לא ראיתי מה קורה מאחורי המשאית. אני ראיתי אותו בירור הולך ברגלים, נתקל ברגל של עצמו. ראיתי את זה בבירור. אני לא הייתי במהומה מאחורה. אני עומד, וזה לא מעניין אותי רבים או לא רבים, אני לא שוטר, אני מסתכל ראיתי אותו יוצא מהמשאית, הולך 3-2 צעדים ונופל... הוא היה עם הגב אליו, נתקל ברגלו ונפל. הוא היה עם הגב אליו ולא עם הצד" (עמ' 59).

29. הנאשם לא הותיר בי רושם אמין. התרשמתי שהנאשם, בעקבות המתנה ארוכה במשאיתו עד שיצאו מהחנות המאבטחים, כעס והתרגז והוא גם העיד על כך. כעסו של הנאשם הביא אותו לצעוק על המאבטח שניגש אליו ולקלל אותו. ואילו המאבטח, בתורו, החל גם הוא לצעוק על הנאשם ולגדף אותו, כפי שהעיד על כך. אינני נותן אמון בגירסת הנאשם לפיה המאבטחים "שלחו ידם לכיוון הנשק" ומהימנה עליו גירסת המאבטחים בנקודה זו לפיה כלל לא נדרשו לעשות שימוש בנשק ואף לא שלחו ידם אליו. ראשית, לא דובר באירוע מסכן חיים מבחינתם, אלא בויכוח מילולי שגלש לקללות ולגידופים; שנית, לא נשקפה סכנה לפדיון הכספי שאותו אספו מהחנות; שלישית, אם אכן היו מראים המאבטחים כוונה להשתמש בנשקם, הרי שדרך הפעולה בה בחר הנאשם - לרדת מתא הנהג הגבוה והמוגן שבמשאית לעבר "הסכנה" - לא הגיונית בעליל ואינה מתיישבת עם הגיון החיים והשכל הישר. אין זו אלא שהנאשם בחר להפריז ולהגזים בתיאור התנהגותם של המאבטחים על מנת להשחיר אותם. ירידתו של הנאשם מתא הנהג, איפוא, לא היתה "מפחד" או "מחשש" מהמאבטחים, כפי שהעיד, אלא כדי להראות להם שהוא אינו פוחד מהם וכדי להמשיך את הויכוח הקולני ביניהם "בגובה העיניים" ולא מתוך תא הנהג הגבוה.

30. יחד עם זאת, קיימות נקודות השקה לא מעטות בין גירסת המאבטחים לבין גירסת הנאשם, נקודות השקה המלמדות כי הנאשם לא שיקר ביחס לעובדות מהותיות הנוגעות לאירוע. ראשית, המאבטח דניס אישר כי גם הוא היה "במצב של עצבים" וכי גם הוא קילל את הנאשם ודיבר עימו "במילים לא יפות"; שנית, דניס גם אישר - וזו נקודה מהותית - כי אמר לנאשם **"שיהיה גבר וירד למטה"**. אין ספק שאמירה שכזו, בסיטואציה טעונה שכזו, עלולה להתפרש (וככל הנראה התפרשה בפועל על ידי הנאשם) כהזמנה לעימות שאינו רק מילולי; שלישית, המאבטחים אישרו גירסת הנאשם - בניגוד לגירסת המתלון והעד רפאל - כי הדיפת (או דחיפת) המתלון על ידי הנאשם לא התרחשה כאשר הנאשם ירד מתא הנהג ותוקף חזיתית את המתלון, אלא כאשר הנאשם היה כבר על הקרקע והמתלון מצטרף מאוחר יותר; ורביעית, המאבטחים אישרו את גירסת הנאשם לפיה המתלון הגיע מאחוריו ונוצר ביניהם מגע במסגרתו הניח המתלון את ידו על כתפו השמאלית של הנאשם (גם זאת, בניגוד לגירסת המתלון ורפאל).

31. הנה כי כן, נראה כי ניתן, בזהירות המתבקשת, לקבוע את עובדות האירוע כדלקמן - הנאשם הגיע לחניון החנות עם משאיתו והיות ובמקום חנה רכב המודיעין האזרחי, נאלץ הנאשם לחסום אותו. חלפו דקות ארוכות עד שהמאבטחים שבו לרכבם, ובינתיים הנאשם כעס ורגז עליהם. כשניגש אחד המאבטחים לנאשם וביקש ממנו להזיז את המשאית אחורנית, סירב הנאשם והשניים החלו לקלל ולגדף האחד את השני. המאבטח ניגש למאבטח השני על מנת שזה ידווח למוקד החברה על האירוע. בינתיים, שני המאבטחים ניצבו מול משאיתו של הנאשם ואחד מהם אף הקניט אותו וצעק לעברו **"שיהיה גבר"** וירד למטה, כשהדבר מתפרש על ידי הנאשם כהזמנה לעימות מילולי ופיזי. הנאשם ירד מתא הנהג וניצב עומד מול שני המאבטחים, בגבו למחסן החנות, מקום מושבו של המתלון. בעוד הנאשם והמאבטחים מתווכחים, מקללים ומגדפים זה את זה, כשהמרחק ביניהם קצר מאוד, ניגש המתלון אל מאחורי הנאשם ואחז בו. מהות האחיזה לא הובררה עד תום - האם היתה זו אחיזה, תפיסה, לפיתה או משיכה אחורנית (כפי שתיאר זאת הנאשם), או שהיתה זו "אחיזה בכתף שמאל" (כפי שתיארו זאת המאבטחים). לא הובררה עד תום אף מהות הדחיפה או ההדיפה של הנאשם את המתלון - האם הנאשם הסתובב למתלון, אחז בבגדיו והטיח אותו ארצה, האם הנאשם הסתובב ודחף אותו (כגירסת המאבטחים) או שהנאשם ניסה להשתחרר מאחיזת המתלון ואגב כך נהדף המתלון או נדחף באופן שגרם לנפילתו ארצה? עוד לא הובררה עד תום עוצמת הדיפת המתלון על ידי הנאשם - האם נסיון היחלצות הנאשם מאחיזת המתלון היה כוחני מדי, אלים, ברוטאלי, או שמא הנאשם לא הפעיל כוח רב אך המתלון איבד משיווי משקלו ונפל כפי שנפל?

32. היות ובשלוש הנקודות המהותיות שלעיל, במגבלות שתוארו על ידי לעיל, לא יכולתי להגיע להכרעה עובדתית נקיה מספקות, אניח לטובת הנאשם כי המתלון אחז בו בכתפו מאחור - או שלתפיסתו הסובייקטיבית של הנאשם, על רקע האינטראקציה הטעונה מול המאבטחים, הוא חש שהוא נאחז על ידי אחר מאחור - באופן שהצריך את הנאשם להפעיל כוח מסוים על מנת להיחלץ מן האחיזה. מיד עם אחיזת הנאשם מאחור, הוא נבהל, ובתנועה אינסטינקטיבית, הוא ניסה להשתחרר מן האחיזה או הדף בצורה כלשהי את המתלון על מנת להפסיק את המגע ביניהם. כתוצאה מנסיון ההשתחררות או מהדיפת המתלון, הפעלת כוח שעוצמתו אינה ידועה, מעד המתלון ונפל ארצה, נפילה שגרמה לחבלות שספג.

33. היות ותגובתו האינסטינקטיבית של הנאשם כלפי המתלון באה על מנת להפסיק מגע אותו החל המתלון, והיות ועוצמת הכוח שהפעיל הנאשם על המתלון לא הוכחה (ואין הכרח שמדובר בכוח רב מזה שהפעיל המתלון על הנאשם), הרי שלא ניתן לומר שתגובתו של הנאשם כלפי המתלון לא היתה פרופורציונית או מידתית.

34. ודוק: אין לבחון סבירות תגובתו של הנאשם למגע אותו יצר המתלון על פי החבלות החמורות שנגרמו למתלון, שהרי המציאות מלמדת כי לעיתים דחיפה או הדיפה קלה של אדם מביאה לנפילה בלתי צפויה ולהשתלשלות בלתי צפויה של נזק חמור שנגרם, ומנגד, דחיפה או הדיפה חזקה ועוצמתית לא תניב חבלות כלל. על כן, יש להישמר פן חומרת החבלות תכתיב את ההתייחסות המשפטית להתנהגות הנאשם.

35. הנה כי כן, לא ניתן לשלול גירסת הנאשם לפיה המתלון אחז בו או לפת אותו מאחור; לא ניתן לשלול גירסת הנאשם לפיה הגיב למגע שיזם כלפיו המתלון באופן אינסטינקטיבי ובנסיון השתחררות בכוח; ולא ניתן לשלול כי המתלון נהדף לאחור באופן שהביא לאיבוד שיווי משקלו ונפילתו על דופן המשאית או על הקרקע.

36. במצב דברים זה נוצר ספק סביר באחריותו של הנאשם לגרימת החבלה החמורה שנגרמה למתלון ומספק זה זכאי הנאשם ליהנות.

סוף דבר

37. אני מזכה את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, ז' אייר תשע"ו, 15 מאי 2016, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד צליל משיח, הנאשם ובא כוחו.